

ponovati, nechť jest ve službě či mimo službu. Místnosti však, které slouží pouze k tomu, aby v nich ošetřovatelé a ošetřovatelky konali službu a meškali jen po dobu svých výkonů služebních, lze považovati toliko za ubikaci potřebnou k výkonu služby, nikoli však za bydliště v technickém smyslu slova, jak je na mysli má zákon volební.

Kromě zabezpečené možnosti používati místností ústavních jako bytu je však třeba, aby osoby ty možnosti této i mimo dobu služby vskutku požívaly, neboť jinak nebylo by lze zpravidla usuzovati, že mají úmysl z přikázaného jim bytu v ústavě učiniti středisko svého hospodářského života.

Bydliště takto založené by pak ovšem nepominulo, i kdyby osoby ty občas se z bytu vzdálily a odebraly se k návštěvě rodin svých mimo Dobřany meškajících.

Žalovaný úřad vzal za prokázáno, že jmenovaní zaměstnanci majíce v ústavu byty a stravu, mají tam své bydliště.

Nezjistil však, zdali osoby ty jsou k ústavu pro choromyslné v Dobřanech v poměru čeledním či v nějakém jiném poměru služebním, neboť údaje četnictva, že některé z uvedených osob jsou »prý« v poměru čeledním, neposkytuje již pro svou neurčitost dostatečné opory. Žalovaný úřad nezjistil dále, zdali zaměstnancům, kteří nejsou v poměru čeledním, jest zabezpečena možnost, aby v ústavě i mimo službu stále bydleli a zdali osoby ty možnosti oné skutečně používají. Zjištění těchto okolností jest však dle toho, co svrchu bylo pověděno, nezbytně zapotřebí, aby bylo lze rozřešiti spornou otázku bydliště.

Nejvyšší správní soud musil tudíž v této neúplnosti skutkové podstaty spatřovati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nutno naříkané rozhodnutí po rozumu odstavce 2 § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 475.

Z a b í r á n í b y t ů: I. * K zabrání bytu dle § 8, odst. 1, č. 1 zák. o zabírání bytův obcemi z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nestačí okolnost, že byt je prázdný. Byt lze zabratí jen, když v něm alespoň 3 měsíce nikdo neobývá. — II. * Sankce § 2, odst. 4 téhož zákona nenastoupí již, když majitel domu projevil úmysl byt pronajmouti, nýbrž teprve, když byt skutečně pronajal a obec pronájem neschválila.

(Nález ze dne 25. června 1920 č. 5818.)

V ě c: Firma Glashüttenwerke Brüder Frankl, spol. s r. o. v Hudcově, proti okresní správě poltické v Teplicích-Šanově o zabrání bytů.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obecní úřad v Hudcově zabral usnesením z 30. ledna 1920 v domě čp. 100 v Hudcově pět bytů, z kterýchž se nájemci, jsouce z nich pravoplatně vypovězeni, dne 1. února 1920 měli vystěhovati — pro tytéž nájemníky, poněvadž byty ty sluší od 1. února 1920 pokládati za prázdné a majitel domu nepředložil ke schválení smlouvy nájemní s novými ná-

jemníky. Odpor proti tomuto zabrání byl zamítnut, aniž straně byly sděleny důvody tohoto zamítnutí.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost a pro vadnost řízení.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost po právu, neboť předpoklady, za jakých obec může některý byt zabrati, jsou v § 8 zákona o zabírání bytů z 30. října 1919 čís. 502 sb. z. a nař. přesně vypočítány. Obec a s ní naříkané rozhodnutí, které dle konceptu dovolává se důvodů usnesení obce, založila zabrání bytů shora uvedených na okolnosti, že byty ty sluší od 1. února 1920 pokládati za prázdné.

Dle § 8, čís. 1 zákona může však obec zabrati jen byty, ve kterých aspoň po tři měsíce nikdo neobývá; nestačí tedy jako předpoklad zabrání, že byt v době usnesení obce byl prázdný, nehledě k tomu, že ani to v daném případě nenastalo.

Že je správným tento náhled, jde z toho, že nařízení z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. zavazovalo k oznámení prázdných, nepronajatých bytů (srov. § 1 cit. nař.) a dovoľovalo zabrání bytů prázdných, které nejsou pronajaty (§ 6, odst. první, čís. 1), kdežto zákon nyní platící na místo nařízení toho nastoupivší v zájmu volného nakládání s byty připouští smlouvu o pronájem bytu, nařizuje pouze oznámení bytů a části bytů, ve kterých alespoň po 3 měsíce nikdo neobývá nebo někdo obývá jen občas, a také pouze v tomto rozsahu dovoluje obci zabrání bytu (srov. § 3, odst. první, č. 1 a § 8, odst. první, č. 1). Z této úvahy jde, že zabrání bytů shora uvedené postrádá opory zákona, při čemž nelze nechat nepovšimnutým, že žádné ustanovení zákona o zabrání bytů neposkytuje obci právo, aby z důvodu nedostatku bytů v obci překazila provedení výpovědi z bytu s povolením soudu dané.

Obec sice ve zprávě na politickou správu okresní v Teplicích také uvedla, že stěžující si firma neoznámila obci, že hodlá byty ty znovu pronajmouti a že nepředložila smlouvy nájemní ke schválení, že tudíž dle odst. 4, § 2 zákona o zabírání bytů byty tím dnem sluší pokládati za zabrané, které dle dřívější smlouvy měly býti vyklizeny. Okresní správa politická opřela své rozhodnutí, jak z konceptu jde, též o tuto úvahu. Ačkoliv tento důvod se stranou nebyl sdělen, tudíž pro ni platnosti nemá, dlužno přes to poukázati k tomu, že není zjištěno a ze spisů nelze seznati, že v době usnesení obce stěžující si firma již byty shora uvedené znovu pronajala a že již tehdy nastala povinnost, aby nové smlouvy nájemní byly předloženy ke schválení.

Pouze tehdá, když pronajímatel neoznámí před nastěhováním nájemce pronájem a nepředloží smlouvu o pronájmu obci ke schválení, nastane následek, že byt, který beze schválení obce byl pronajat, může býti zabrán (§ 8, čís. 6). Pouhý neprovedený úmysl, pronajmouti byt, pokud ani nájemní smlouva nebyla uzavřena, nemůže následek ten přivoditi, nýbrž třeba ku zabrání bytu vyčkati lhůty v § 8, čís. 1 vytknuté, pokud tu není jiných důvodů dle § 8, čís. 2—5 neb 7 až 10.

Poněvadž naříkané rozhodnutí již z těchto důvodů jeví se býti nezákonným, nebylo třeba zabývati se ještě výtkami proti řízení.

Č. 476.

Řízení před nejv. správním soudem: * Zvěděla-li strana ze spisů administrativních, které jí k její žádosti byly dodány, o celém